

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Leków (EMA), doręczonej wiadomością elektroniczną dyrektora zasobów technologicznych i informatycznych z dnia 4 czerwca 2015 r., w której to decyzji EMA odrzuciła dwóch z kandydatów przedstawionych przez skarżące w odpowiedzi na żądanie świadczenia usług nr SC001 (request form for services) w ramach umowy ramowej EMA/2012/10/TIC,
- zasądzenie od EMA naprawienia szkody poniesionej przez skarżące wskutek utraty możliwości zawarcia szczególnej umowy dotyczącej kierownika projektu (project manager) w związku z żądaniem świadczenia usług nr SC001 (request form for services), którą to szkodę szacują one ex aequo et bono na 8 000 EUR, powiększoną o odsetki liczone od dnia wydania orzeczenia lub w jakiegokolwiek innej kwocie ustalonej przez Sąd oraz
- obciążenie EMA wszystkimi kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem skarżących należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji zgodnie z art. 263 TFUE, gdyż jest ona sprzeczna z zasadą proporcjonalności mającą zastosowanie do zamówień publicznych. W szczególności w drodze zaskarżonej decyzji odrzucono kandydatów skarżących z powodu braku poświadczenia metodologii PRINCE2, to jest kryterium, które nie jest ani odpowiednie, ani konieczne, i które jest zatem sprzeczne z zasadą proporcjonalności mającą zastosowanie do zamówień publicznych.

Wobec powyższego EMA dopuściła się poważnego naruszenia określonego przepisu prawa (art. 102 ust. 1 rozporządzenia finansowego), który ma na celu przyznanie praw jednostkom, wyrządzając szkodę skarżącym, gdyż utraciły one możliwość zawarcia szczególnej umowy dotyczącej kierownika projektu (project manager), w związku z czym spełnione są przesłanki do naprawienia szkody poniesionej przez skarżące.

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2015 r. – EEB/Komisja

(Sprawa T-448/15)

(2015/C 328/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Environmental Bureau (EEB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokat B. Kloostera)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja naruszyła rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 oraz konwencję z Aarhus, mianowicie:
 - a. art. 1 ust. 1 lit. a), art. 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 ⁽¹⁾, ponieważ nie dokonała wykładni tych przepisów zgodnie z art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus lub nie zastosowała bezpośrednio art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus do dostępu do informacji dotyczących środowiska, zważywszy, że art. 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 są niezgodne z art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus i rozszerzają w sposób niezgodny z prawem na informacje dotyczące środowiska zastosowanie podstaw odmowy udzielenia dostępu, wskazanych w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽²⁾;

- b. art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006, ponieważ nie dokonała wykładni i nie zastosowała w ścisły sposób podstaw odmowy udzielenia dostępu wskazanych w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 lub nie uwzględniła interesu publicznego w ujawnieniu informacji dotyczących środowiska lub nie uwzględniła okoliczności, że omawiane informacje dotyczą emisji do środowiska;
- stwierdzenie, że Komisja naruszyła rozporządzenie (WE) nr 1049/2001, mianowicie:
- a. art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ nie przedstawiła szczegółowego uzasadnienia odmowy udzielenia dostępu do odnośnych dokumentów;
- b. art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, gdyż zastosowała akapit pierwszy tego przepisu do dokumentów dotyczących zakończonego procesu decyzyjnego;
- c. art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ nie zbadała dostatecznie, czy istniał nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie;
- d. art. 6 ust. 3, art. 7 ust. 1 i 3 i art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ nie podjęła żadnych działań na rzecz przeprowadzenia nieformalnych konsultacji celem znalezienia sprawiedliwego rozwiązania oraz nie wydała decyzji w wymaganym terminie;
- zobowiązanie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję, do naprawienia wszelkich szkód, których wysokość ustali Sąd, ale nie niższych niż 1 EUR, wraz z odsetkami, które to szkody EEB poniosło, ponieważ nie uzyskało na czas dostępu do objętych wnioskiem dokumentów, które nie zostały ujawnione przez Komisję w terminach określonych w art. 7 ust. 1 i 3 oraz art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 1 czerwca 2015 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące argumenty i zarzuty dotyczące naruszenia przez Komisję rozporządzenia (WE) nr 1367/2006, rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 oraz konwencji z Aarhus⁽³⁾.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 ust. 1 lit. a), art. 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 lub art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus.

— Informacje objęte wnioskiem stanowią informacje dotyczące środowiska w rozumieniu konwencji z Aarhus oraz w rozumieniu art. 2 lit. d) pkt iii), art. 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006;

— Artykuł 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 są niezgodne z art. 4 ust. 3 i 4 konwencji z Aarhus i rozszerzają w sposób niezgodny z prawem na informacje dotyczące środowiska zastosowanie podstaw odmowy udzielenia dostępu, wskazanych w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;

— Komisja naruszyła art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 w zakresie ścisłej wykładni wyjątków od ogólnej zasady ujawnienia, w zakresie obowiązku wyważenia interesów i w zakresie „zasady dotyczącej emisji”.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
 - Podstawa odmowy przewidziana w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie ma zastosowania do dokumentów objętych wnioskiem;
 - Ujawnienie dokumentów objętych wnioskiem nie narusza poważnie procesu decyzyjnego Komisji;
 - Komisja naruszyła art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ nie wyważyła prawidłowo interesów chronionych nieujawnieniem oraz interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem odnośnych dokumentów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 i 3 oraz art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
4. Zarzut czwarty związany ze skargą o odszkodowanie na podstawie art. 340 TFUE, dotyczący naruszenia przez Komisję art. 7 ust. 1 i 3 oraz art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

⁽³⁾ Konwencja o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisana w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzona w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. (zwana konwencją z Aarhus) (Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2015 r. – Foodcare/OHIM – Michalczewski (T.G.
R. ENERGY DRINK)**

(Sprawa T-456/15)

(2015/C 328/26)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foodcare sp. z o.o. (Zabierzów, Polska) (przedstawiciel: adwokat A. Matusik)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dariusz Michalczewski (Gdańsk, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca